

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci **žalobce: O. K.**, nar. x, bytem X (původní žalobce: O. K., nar. x, bytem X, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: R. B.**, bytem X, zastoupené JUDr. Janem Camrdou, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, čj. 066161/2015/KUSK, sp. zn. SZ 049519/2015/KUSK REG/Sl,

t a k t o:

- I. V řízení bude dále **p o k r a č o v á n o** na straně žalobce s **O. K., nar.**, bytem K. K. 1409, P. 4.
- II. Žaloba **s e z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se původní žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný k jeho odvolání zrušil rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 15. 1. 2015, čj. MUBN/3487/2015/VÝST, a řízení zastavil. Stavební úřad uvedeným rozhodnutím osobě zúčastněné jako stavebníkovi dodatečně povolil změnu stavby - přístavba, nástavba a stavební úpravy rekreační chaty č. ev. x, na pozemku st. p. x v k. ú. N. Žalovaný

v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u stavby, pro kterou byl vydán souhlas s užíváním, který již nelze zrušit, je vydání dodatečného povolení nadbytečným aktem.

Žalobce předně shrnul dosavadní průběh řízení. Ke své žalobní legitimaci uvedl, že v důsledku napadeného rozhodnutí nebude meritorně rozhodnuto o žádosti o dodatečné povolení stavby, a nemůže tak ani dojít k jejímu odstranění, tedy k nápravě jejího rozporu s právními předpisy. Danou stavbou jsou přitom přímo dotčena vlastnická práva žalobce k jeho pozemkům (x v k. ú. N.) a objektu č. ev. x. Žalobce byl v důsledku rozhodnutí o zastavení řízení současně zkrácen na svém právu řádného a plného přezkumu prvostupňového rozhodnutí, resp. byl porušen princip dvojinstančnosti správního řízení, jakož i na svém právu, aby jeho odvolací důvody byly akceptovány nebo aby bylo řádně odůvodněno, proč se tak nestalo. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném názoru, podle něhož s ohledem na vydání souhlasu s užíváním dané stavby je dán důvod k zastavení řízení o jejím dodatečném povolení, neboť zde není důvod vést dále takové řízení. Podle žalobce skutečnost, že byl učiněn úkon, na jehož základě lze stavbu užívat, nemůže mít vliv na řízení o nařízení odstranění (dodatečné povolení) stavby. Názor žalovaného se rozchází s praxí stavebních úřadů a vede k absurdnímu závěru, že kolaudované stavby, u nichž bylo povolení zrušeno, nelze ani odstranit ani dodatečně povolit. Žalobce k tomu dodal, že uvedená otázka je již vyřešena i judikaturou. Žalobce dále poukázal na to, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem vyjádřeným v předchozím rozsudku Městského soudu v Praze čj. 6 A 271/2010-54, dle kterého se měl v dalším řízení řádně vypořádat se všemi námitkami žalobce. Žalovaný řízení zastavil a námitkami žalobce týkajícími se zastínění jeho obytné místnosti předmětnou stavbou a vytvoření požárně nebezpečného prostoru v důsledku nezákonného odstupu mezi oběma rekreačními objekty se nezabýval. Závěrem pak žalobce poukázal na to, že žalovaný postupoval dle nesprávných právních předpisů, neboť měl postupovat podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon č. 50/1976 Sb.“) a zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád č. 71/1967 Sb.“).

Samostatným podáním pak zástupce žalobce soudu sdělil, že O. K. (nar. x) zemřel, přičemž vlastníkem shora uvedených nemovitostí (zejm. objektu ev. č. x v k. ú. N.) je syn původního žalobce O. K. (nar. x), což doložil výpisem z katastru nemovitostí. V návaznosti na to navrhl, aby v řízení na místě žalobce bylo pokračováno s O. K. (nar. x), s čímž uvedený souhlasí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že řízení zastavil, protože sporné stavební úpravy byly již před lety dokončeny a stavební úřad vydal souhlas s jejich užíváním. Ten byl vydán v době, kdy na změny existovalo pravomocné dodatečné povolení, a stavebník získal dnem, kdy mu byl oznámen souhlas s užíváním stavby, oprávnění zrealizovanou změnu stavby trvale užívat. Žalovaný dále poukázal na to, že předmětem daného řízení nebyla taková změna stavby, kterou by docházelo ke změně vzdálenosti mezi dotčenými chatami či ke zvětšení požárně bezpečnostního prostoru oproti povolenému stavu. Z projektové dokumentace rovněž ověřil, že provedená změna stavby nemá vliv na denní osvětlení chaty žalobce, neboť nedošlo ke změně půdorysného ani výškového ohraničení stavby oproti stavebnímu povolení. Rozhodnutí o dodatečném povolení se týkalo změny její vnitřní dispozice. Změny ve vnitřních prostorách provedla osoba zúčastněná v rozporu se stavebním povolením včetně toho, že upustila od stavby vikýřů. Nástavbu a přístavbu chaty, pokud jde o vnější rozměry, však provedla v souladu se stavebním povolením a dle projektové dokumentace. Žalovaný dodal, že v napadeném rozhodnutí přisvědčil námitce, že se mělo pokračovat dle stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Nesouhlasí naopak s námitkou, podle níž se mělo postupovat dle správního řádu č. 71/1967 Sb. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na povahu

dodatečně projednávaných stavebních úprav, které se kromě upuštění od stavby vikýřů týkaly změny vnitřních prostor, nebyl žalobce v tomto řízení na svých právech zkrácen.

Ze správního spisu soud ověřil, že stavební úřad na základě provedeného výkonu státního stavebního dohledu dne 28. 11. 2001 oznámil účastníkům zahájení řízení o odstranění shora již označené přístavby a stavebních úprav. Toto řízení následně rozhodnutím ze dne 14. 1. 2002, čj. Výst.1520/5/200/Pa, přerušil a v návaznosti na to podala dne 20. 11. 2002 osoba zúčastněná žádost o dodatečné povolení této stavby. Řízení o této žádosti stavební úřad přerušil dne 6. 1. 2003 a současně vyzval osobu zúčastněnou mimo jiné k doplnění podané žádosti o souhlas vlastníka pozemku parc. č. x se změnami, k nimž došlo během přístavby a jimiž je dotčen. Stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné lhůtu stanovenou k doplnění prodloužil do doby vydání pravomocného rozhodnutí civilního soudu ve věci žaloby o uložení povinnosti osobě zúčastněné zdržet se zásahu do vlastnického práva žalobce provedením stavby na sousedním pozemku. V návaznosti na to ve správním spise následuje až opatření proti nečinnosti vydané žalovaným dne 26. 3. 2010 a oznámení stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2010 o pokračování v řízení o odstranění dané stavby.

Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 26. 5. 2010, čj. MUBN/33383/2010/VÝST, dodatečně danou stavbu povolil s tím, že změna povolené přístavby spočívá ve změně její vnitřní dispozice, změna stavebních úprav ve změně tvaru schodiště do podkroví a v dispozičních změnách v prvním nadzemním podlaží a změna nástavby pak spočívá ve změně dispozičního uspořádání podkroví a v nerealizování vikýřů. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2010, čj. 161448/2010/KUSK. Na základě žaloby podané žalobcem však bylo posledně uvedené rozhodnutí žalovaného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2012, čj. 6 A 271/2010 - 54, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 12. 11. 2012, čj. 163411/2012/KUSK, zrušil původní rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému projednání. Stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 2. 4. 2013, čj. MUBN/19701/2013/VÝST, opětovně danou stavbu dodatečně povolil, ale i toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2013, čj. 114423/2013/KUSK, zrušeno a věc byla znovu vrácena stavebnímu úřadu. Žalovaný v tomto rozhodnutí stavebnímu úřadu vytkl, že postupoval dle stavebního zákona č. 50/1976 Sb., ačkoliv v řízení měl pokračovat dle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. Následně stavební úřad rozhodnutím ze dne 31. 12. 2013, čj. MUBN/70246/2013/VÝST, potřetí dodatečně povolil předmětnou stavbu, avšak i toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2014, čj. 111524/2014/KUSK, zrušeno, tentokrát pro nepřezkoumatelnost, neboť stavební úřad vyloučil možnost účastníků řízení vyjádřit se k věci. Stavební úřad pak rozhodnutím ze dne 15. 1. 2015, čj. MUBN/3487/2015/VÝST, danou stavbu znovu dodatečně povolil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 5. 2. 2015 opětovně obsáhlé odvolání, v němž (podobně jako v předchozím řízení) mimo jiné znovu namítl rozpor stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu, nedostatečně zjištěný stav věci, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nerespektování závazného právního názoru odvolacího orgánu a soudu, stejně jako aplikaci nesprávného právního předpisu. Toto rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný výše označeným rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou zrušil a řízení zastavil.

Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení před soudem o nyní projednávané žalobě žalobce zemřel, musel se Krajský soud v Praze zabývat nejprve tím, zda lze v daném řízení pokračovat, resp. s jakým žalobcem. Jak plyne z § 107 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“), „ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, ti, kteří vstoupili do práva nebo povinnosti, o něž v řízení jde“. Jak plyne z textu žaloby i z povahy napadeného rozhodnutí žalovaného, žalobce byl účastníkem řízení před správními orgány z titulu vlastnictví nemovitostí sousedících se spornou stavbou a z toho také dovozoval legitimaci k podání žaloby. Vzhledem k tomu, že se žalobou domáhal ochrany práv souvisejících s nemovitostí, není z povahy věci vyloučeno pokračování daného řízení s tím, kdo vstoupil do práv a povinností s ní spojených. Jak přitom plyne z výpisu z katastru nemovitostí, vlastníkem předmětných nemovitostí zapsaných na LV x pro k. ú. a obec N., je O. K. nar. x. Soud má tedy za to, že byly naplněny podmínky stanovené zákonem pro vstup procesního nástupce žalobce do řízení, a proto v souladu se shora citovaným § 107 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. rozhodl tak, že v řízení bude dále pokračováno na straně žalobce s výše uvedeným dědicem původního žalobce.

V návaznosti na to se tedy Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby zabýval napadeným rozhodnutím, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud přitom v dané věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu nevyslovili nesouhlas.

Vzhledem k tomu, že žalovaný ve vyjádření k žalobě mimo jiné zpochybnil, zda byl žalobce napadeným rozhodnutím vůbec zkrácen na svých právech, zabýval se soud nejprve touto otázkou. V této souvislosti je přitom nutno rozlišovat mezi legitimací žalobní, která zakládá přípustnost žaloby, a legitimací věcnou, která je rozhodující pro důvodnost žaloby. Aktivní legitimaci k podání žaloby má pouze osoba, která splňuje předpoklady dané § 65 odst. 1 nebo odst. 2 s. ř. s., přičemž základní podmínkou žalobní legitimace je uplatnění dostatečně konkrétního a plausibilního tvrzení, že žalobce byl napadeným rozhodnutím dotčen ve své právní sféře (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 47/2005-86).

Žalobce v nyní projednávané věci v rámci žaloby uvedl tvrzení, podle nichž byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, a je tak splněna podmínka aktivní žalobní legitimace, jak byla vymezena shora. Pokud však jde o legitimaci věcnou, zde soud dospěl k závěru, že tu žalobce postrádá. V tomto ohledu je nutno především zdůraznit, že žalobou je napadeno rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby. Tímto rozhodnutím mohl být na svém právu (ve smyslu procesního práva na věcné projednání žádosti) dotčen pouze stavebník (tedy osoba zúčastněná na řízení). Tím, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo ukončeno, aniž by bylo o žádosti rozhodnuto věcně (buď zamítnutím žádosti, nebo dodatečným povolením stavby), se nic nezměnilo na právním postavení žalobce jakožto vlastníka se stavbou sousedícího pozemku. Právní postavení žalobce by bylo dotčeno pouze vydáním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Soudu je zřejmé, že žalobce nesouhlasí s právními závěry, na nichž je postaveno napadené rozhodnutí, čemuž svědčí i v žalobě uplatněné námitky. Otázku významu vydaného souhlasu s užíváním stavby pro posouzení zákonnosti umístění (povolení) sporných stavebních úprav je však možno řešit nejen v řízení o dodatečném povolení stavby, ale především v řízení o jejím odstranění. Ze správního spisu v dané věci není zřejmé, že by toto řízení bylo ukončeno a prostor pro uplatnění námitky žalobce tak nepochybně bude dán i v tomto řízení. Pokud by stavební úřad dospěl ke shodným závěrům, že spornou stavbu (její úpravy) není třeba dodatečně povolovat, neboť již byl vydán souhlas s jejím užíváním, a nejsou tak splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby, pak lze předpokládat, že řízení o odstranění stavby zastaví. Takovým rozhodnutím by pak žalobce nepochybně byl dotčen ve své právní sféře a žalobce by se tak v rámci přezkumu

případného rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby mohl domoci i přezkumu námitek uplatněných v řízení o dodatečném povolení stavby.

Krajský soud v Praze tedy uzavírá, že rozhodnutím o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby nedošlo v dané věci k zásahu do právní sféry žalobce. Tvrzení žalobce, jímž odůvodnil svoji žalobní legitimaci, tedy že napadeným rozhodnutím bylo zkráceno jeho vlastnické právo k sousednímu pozemku, je nedůvodné. Jak již bylo výše uvedeno, rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby na právním postavení žalobce jakožto vlastníka sousedního pozemku nic nemění. Žalobce se bude moci bránit proti skutkovému i právnímu posouzení otázky, zda stavba byla umístěna (provedena) v souladu se zákonem, v řízení o odstranění stavby (event. následně v žalobě proti rozhodnutí o jeho zastavení). Ochrana hmotným právům žalobce tak bude poskytnuta v jiném řízení. Pokud pak jde o další tvrzení žalobce týkající se porušení jeho procesních práv, zde je třeba opětovně zdůraznit, že rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby má ten následek, že žádost stavebníka nebude věcně projednána. Nezákonné rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby tak může porušit právo stavebníka na dodatečné povolení stavby. Zastavením řízení se sice nezakládá, nemění ani neruší právo či povinnost stavebníka nebo jiných účastníků řízení o dodatečném povolení stavby, ani se nedeclaruje, zda někdo z nich určité právo nebo povinnost má, či nemá. Může tak dojít pouze k zásahu do procesního práva stavebníka na to, aby věc (žádost o dodatečné povolení stavby) byla věcně projednána, nikoliv do práv žalobce.

S ohledem na výše popsaný nedostatek věcné (hmotné) legitimace žalobce dospěl soud v nyní projednávané věci k tomu, že žalobu je nutno zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), aniž se zabýval jednotlivými žalobními body uplatněnými v žalobě. Následkem nedostatku aktivní věcné legitimace je totiž vždy odmítnutí nebo zamítnutí žaloby, a to v závislosti na tom, do jaké míry je nedostatek věcné legitimace zjevný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 40/2005-62). Účelem žaloby proti rozhodnutí správního orgánu není odstranit objektivně nezákonné rozhodnutí, nýbrž poskytnout ochranu subjektivním právům žalobce, do nichž bylo nezákonným rozhodnutím zasaženo. Proto i kdyby byly žalobní body uplatněné v žalobě důvodné, soud by nemohl napadené rozhodnutí zrušit k žalobě žalobce, neboť ten postrádá věcnou legitimaci v tomto řízení.

Vzhledem k tomu, že mezi účastníky nebyla vyjasněna otázka, podle jakých právních předpisů bylo v tomto (a souvisejících) řízeních na místě postupovat, považuje soud za vhodné i s ohledem na předchozí délku a průběh řízení před správními orgány nad rámec shora uvedeného odůvodnění poukázat na to, že § 190 odst. 3 stavebního zákona č. 183/2006 Sb. používá jako kritérium pro aplikaci předchozí právní úpravy okamžik zahájení řízení, a to s výjimkou v tomto ustanovení vyjmenovaných řízení, která jsou však od nyní projednávané věci odlišná. Z takto konstruované právní úpravy neplyne, že by bylo možno přihlížet k případnému nabytí právní moci rozhodnutí stavebního úřadu a až jeho následného zrušení (v dané věci soudem). Řízení, z něhož napadené rozhodnutí žalovaného v nyní projednávané věci vzešlo, sice bylo vedeno v rámci nového projednání věci po zrušení předchozího již pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu, přesto je na ně nutno ve smyslu citovaného § 190 odst. 3 stavebního zákona č. 183/2006 Sb. i nadále pohlížet jako na neukončené (srov. např. závěry rozsudku zdejšího soudu čj. 47 A 26/2013-289, resp. rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 10 As 184/2015-188). Pokud jde naopak o navazující námitku žalobce, podle něhož žalovaný pochybil tím, že v dané věci aplikoval správní řád č. 500/2004 Sb. a nikoliv správní řád č. 71/1967 Sb., je k tomu třeba poukázat na § 179 odst. 1 a 2 správního řádu č. 500/2004 Sb., z něhož lze dovodit, že podle dosavadní právní úpravy (správního řádu č. 71/1967 Sb.) se postupuje pouze v případě zrušení rozhodnutí před účinností správního

řádu č. 500/2004 Sb. Jak v tomto ohledu výslovně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 7 Ans 1/2007-100, „bylo-li správní rozhodnutí, které nabylo právní moci za účinnosti správního řádu č. 71/1967 Sb., správním soudem zrušeno již za účinnosti správního řádu č. 500/2004 Sb., postupuje se v dalším řízení podle nového správního řádu (§ 179 odst. 1 věta druhá správního řádu č. 500/2004 Sb., a contrario). Tím spíše je tak na místě postupovat podle správního řádu č. 500/2004 Sb. v případě, kde byla sporná stavba pravomocně dodatečně povolena poprvé až po nabytí účinnosti tohoto zákona, a stejně tak k jejímu zrušení soudem došlo již za účinnosti správního řádu č. 500/2004 Sb.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí v řízení neuložil žádnou povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová